

Paulus på vejen til Damaskus

I forbindelse med ikonerne tales der uhyre meget om, at mennesket skal lade sig gennemlyse af det guddommelige lys, den guddommelige virkelighed, der gennem Kristus skinner ind i menneskers verden. Hvordan skal det ske? Hvad er menneskets rolle eller opgave i denne forbindelse?

Her giver Paulus' oplevelser på vejen til Damaskus nogle endda meget tydelige fingerpeg. Han er et af de mest selvsikre mennesker, der overhovedet berettes om i Ny Testamente. Han havde en god uddannelse og et godt erhverv. Han var initiativrig og resultatorienteret.

Det førte ham fra Jerusalem til Damaskus, fordi samfundet dengang anså det for vigtigt at få de nye, såkaldte kristne sat bag lås og slå. Det var opgaven, han var på vej til: "Hvis han fandt nogen, mænd eller kvinder, der holdt sig til vejen, da at føre dem bundne til Jerusalem." Dertil var han helt overbevist om, at både han selv og hans opgave repræsenterede sandheden og retfærdigheden. Intet tyder på, at han overhovedet havde tænkt den tanke, at han kunne være på vildspor, og at hans overbevisning ikke var både sandfærdig og retfærdig.

Men undervejs skete der noget, som fuldstændigt kulkastede alt, hvad han havde stået for, og som krævede en omvurdering af alle de værdier, han havde troet på. En magt, som var ham for stærk, greb ind. Lysoplevelsen på vejen til Damaskus var et fuldstændigt sammenbrud - en forfærdende oplevelse for ham. Kun langsomt arbejdede han sig ud af lammelsen og frem til et helt ny livsgrundlag.

En selvbesindelse, som han ikke selv havde ønsket. En selvbesindelse, der førte ham helt ud i sindssygens grænseland, men som gav hans liv et helt nyt indhold og en ny retning. En selvbesindelse, der fik ham til at opgive sine egne kloge tanker, sin egen tro på altid at vide bedst.

Kalkmaleri fra Dechaniklosteret i Kosovo. - privat foto

Sagt med lidt andre ord: Han måtte tømme sit sind og sine tanker fuldstændig for alt det, som han selv havde tænkt sig frem til. Al hans selvberoende sikkerhed måtte renses ud. Sindet måtte tømmes fuldstændig, så han kunne lytte til det, der kom til ham udefra - så han kunne give plads og råderum for den virkelighed, der kom til ham og ville have ham i tale.

Hos Paulus skete det med et jordskælvs hurtighed og altændrende voldsomhed. Hos de fleste sker ændringen lidt efter lidt, næsten umærkeligt, at sindet renses og tømmes for alle bedrevidende tanker og ideer, så der kan blive ro og stilhed til at lytte til budskabet og til at lade det omforme os indefra.